AUT, XLV, 2007, p. 217-226

CONSTRUCŢII CU VERB SUPORT ÎN ROMÂNĂ ŞI LATINĂ

de

George Bogdan ŢÂRA

1. În lingvistica ultimilor ani, noţiunea de *verb suport* a devenit curentă pentru a desemna un tip special de construcţii fixe sau în curs de fixare, formate, în general, din verb şi substantiv[1]. Particularităţile pe care le prezintă structurile la care ne referim sunt date comportamentul lor diferit atât faţă de combinaţiile libere: verb + substantiv, cât şi faţă de expresiile fixe, formate din elementele amintite. De pildă, acelaşi verb (*a face*) poate să apară în toate cele trei tipuri de structuri de mai jos:

1. *Constructorii **fac o casă** din lemn.*
2. *Preşedintele **face o declaraţie** la televizor.*
3. *Autorul romanului **face parte** dintre cei mai cunoscuţi scriitori.*

În ciuda asemănării lor formale, cele trei exemple constituie tot atâtea construcţii, în cadrul cărora verbul *a face* îndeplineşte roluri diferite. În prima propoziţie, verbul tranzitiv *a face*, pentru a realiza o comunicare completă, necesită prezenţa unui obiect direct (*o casă*), substituibil prin orice alt lexem de aceeaşi natură. *A face o declaraţie* este o variantă de exprimare, în curs de fixare, echivalentă cu verbul *a declara*. În sfârşit, *a face parte*, în ciuda echivalării sale cu un verb: *a aparţine*, reprezintă un alt tip de construcţie. Pentru a demonstra comportamentul sintactic diferit al ultimei sintagme, vom încerca separarea substantivului de verb, în cele trei cazuri, prin pasivizare, relativizare (construirea cu o propoziţie relativă) şi

[1] Noua *Gramatică a limbii române*, vol. I, p. 575, foloseşte termenul de *verb-suport* cu sens general, pentru a desemna centrul verbal al unei locuţiuni: „Locuţiunile verbale reprezintă, în raport cu verbul-suport al locuţiunii, a cărui prezenţă este obligatorie în orice locuţiune verbală, unităţi lexicale şi gramaticale distincte, inventarul locuţiunilor lărgind considerabil inventarul de unităţi verbale ale limbii române". Prin urmare, termenul este întrebuinţat şi în cazul unor construcţii complet lexicalizate, precum: *a-şi bate joc*, *a ţine minte*.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

vom analiza posibilitatea de înlocuire a substantivului cu un pronume, în cazul răspunsurilor la interogaţia adresată verbului:

Casa este făcută de constructori, din lemn.
Declaraţia este făcută de preşedinte, la televizor.
**Partea este făcută de autorul romanului dintre cei mai cunoscuţi scriitori.*

O casă pe care o fac constructorii din lemn.
O declaraţie pe care o face preşedintele la televizor.
**O parte pe care o face autorul romanului dintre cei mai cunoscuţi scriitori.*

Constructorii fac o casă din lemn ? / Da ! O fac !
Preşedintele face o declaraţie la televizor ? / Da ! O face !
Autorul romanului face parte dintre cei mai cunoscuţi scriitori ? Da !

În toate cele trei situaţii, sintagma : *a face parte* dovedeşte o unitate sintactică şi semantică mai mare decât a primelor două. Analizând relaţia semantică dintre verb şi substantivul din dreapta sa (poziţia firească a complementului de obiect în limbile SVO), constatăm, de asemenea, trei cazuri diferite. În primul exemplu, verbul *a face* şi substantivul *casă* îşi păstrează sensurile pline. În al doilea exemplu, pentru că cele două lexeme tind să formeze o unitate semantică, verbul îşi pierde din semnificaţia sa de bază, având un rol secundar faţă de substantiv, al cărui semnificat rămâne neschimbat. Putem afirma chiar că substantivul *declaraţie* constituie adevăratul nucleu semantic al construcţiei, în timp ce verbul pare a fi redus la stadiul de suport gramatical[2]. În ultima sintagmă, verbul *a face* şi substantivul *parte* formează un tot semantic şi sintactic, atât verbul, cât şi substantivul pierzându-şi în totalitate sensul de bază în favoarea unui sens global, al întregii construcţii. Aceeaşi situaţie o putem observa şi în cazul unei sintagme ca: *a face rost*. Aceste construcţii reprezintă un caz extrem de structuri sintagmatice, identificate de obicei cu expresiile idiomatice.

[2] Atragem atenţia asupra folosirii cu maximă prudenţă a terminologiei. De pildă, concluzia la care ajunge Daniel Bresson este inacceptabilă în ce priveşte înţelegerea noţiunii de predicat: „Le verbe support (de nominalisation) est le verbe qui permet l'emploi du nom comme prédicat sémantique. Ce qui signifie que l'association « verbe support + nom prédicatif » ne constitue pas qu'une seule unité prédicative" (Daniel Bresson, *Syntaxe et sémantique du verbe support dans les phrases à prédicat nominal*, in *Micro- et macrolexèmes et leur figement discursif*, Actes du colloque international CNRS URA 1035 Langue-Discours-Cognition, 6-7-8 décembre 1998, Saverne, Louvain-Paris, Peeters, p. 160). Realizarea predicatului sub alte forme decât cea verbală intră în contradicţie cu analiza sintactică a frazei, conform căreia doar verbul poate constitui centrul predicaţiei.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

2. Construcțiile cu verb suport sunt structuri sintagmatice rezultate în cadrul unui proces de lexicalizare. Acestea sunt moduri de exprimare caracteristice majorității limbilor, uneori înregistrându-se particularități importante în fiecare idiom în parte, alteori sesizându-se corespondențe perfecte între două sau mai multe limbi: (germ.) *einen Vorwurf erheben*, (fr.) *faire un reproche*, (rom.) *a face un reproş*; (germ.) *einen Antwort geben*, (fr.) *donner une réponse*, (rom.) *a da un răspuns*; (germ.) *einen Zweifel haben*, (fr.) *avoir un doute*, (rom.) *a avea o bănuială*. În categoria verbelor suport intră un număr limitat de lexeme care numesc de obicei acțiuni generale, precum: *a face*, *a avea*, *a da*.

Înainte de a ne referi la posibilele tipuri de construcții cu verb suport în limba latină, vom încerca să definim aceste verbe prin intermediul câtorva trăsături ale lor, general valabile. Majoritatea observațiilor se referă la **conținutul semantic redus** până la completa anulare al unui verb suport şi la rolul pe care îl are totuşi în aceste condiții. Adepții logicii moderne, printre care Anne Daladier, Maurice Gross şi Robert Vivès, consideră că expresia *verb suport* „souligne le fait que ces verbes sont vides ou vidés de leur sens lexical d'origine (c'est le sens lexical qui opère la sélection des arguments), et n'ont pour rôle que d'actualiser, dans une phrase simple, un terme prédicatif n'appartenant pas à la catégorie du verbe"[3]. Dacă părerile privitoare la desemantizarea verbului converg, deşi se recunoaşte existența unor trepte diferite în procesul de pierdere a sensului, mijloacele de actualizare a termenului predicativ necesită unele observații. În primul rând, se remarcă faptul că substantivele predicative nu sunt actualizate de aceleaşi verbe suport. Chiar dacă este evident că verbul suport conține informația de timp şi mod, necesară realizării predicatului, Gaston Gross arată că, până în prezent, nu s-au făcut studii care să pună în evidență posibila existență a unei legături reciproce între verbul suport şi proprietățile semantice comune tuturor substantivelor predicative cu care pot intra în relație[4]. Cercetările de tip descriptiv, contrastiv şi statistic au marcat importanța cantitativă a acestor construcții în unele limbi (de pildă, pentru franceză, este avansată cifra de 5000 de substantive care pot apărea numai în construcțiile perechi, de genul *a face / a primi (un semn)*, *a exercita / a suporta (o presiune)* etc.), precum şi problemele ridicate de diversitatea şi de rolul variantelor. Apariția acestora din urmă îşi poate găsi justificarea în rațiuni de ordin stilistic. În funcție de nivelul de limbă sau de stilul funcțional în care se face exprimarea, alături de construcțiile standard (*a face o călătorie, a face*

[3] Robert Vivès, *La prédication nominale et l'analyse par verbes supports*, in „L'Information grammaticale", 59, 1993, p. 10.
[4] Gaston Gross, *Trois applications de la notion de verbe support*, in „L'Information grammaticale", 59, 1993, p. 19.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

un act) se întâlnesc variante impuse în uz (*a efectua o călătorie, a întocmi un act*).

3. Inițiativa aplicării teoriei verbelor suport în limba latină îi aparține tot lui Gaston Gross, într-o conferință ținută la Centrul Alfred Ernout (Paris-Sorbonne), în 1990. Ideea a fost preluată şi continuată de Pierre Flobert în cadrul unei comunicări prezentate la cel de-al VIII-lea Colocviu Internațional de Lingvistică Latină (Germania, Katholischen Universität Eichstätt, 24-28 aprilie 1995), publicată, un an mai târziu, în Actele colocviului. Observațiile făcute în acest articol pot reprezenta o bază, în acelaşi timp sigură şi suplă, pentru observarea acestui fenomen în latina clasică şi în latina târzie. Dacă încercarea de definire a verbelor suport ca fiind acele verbe care apar „dans des locutions verbo-nominales stéréotypés”[5] nu aduce nimic nou, adăugirea „mais susceptibles de renouvellement et d'accroissement” lasă deschisă posibilitatea unor modificări formale în cadrul aceleiaşi structuri, în funcție de context. Cu totul surprinzătoare ni se pare afirmația conform căreia, în ciuda rolului fundamental jucat de substantiv, verbul nu este lipsit de aportul său semantic: „le verbe, sans être désémantisé et vidé de son contenu – comme l'affirmaient imprudemment nos théoriciens – garde une valeur propre dans son rôle secondaire, outre sa fonction ordinaire de présentation du procès: personne, nombre, temps, aspect, mode, diathèse ; il signale en particulier l'orientation du procès : centrifuge, centripète, statif”[6]. După părerea noastră, această observație este de natură să redea verbului importanța pe care o are în realizarea predicației. Extinzându-şi inventarul de exemple la autori din epoci diferite: Terențiu, Petroniu şi Egeria, Pierre Flobert deduce o seamă de proprietăți generale ale construcțiilor studiate, dintre care le amintim pe cele mai importante[7].

Aşadar, cantitativ, rezultatele obținute au atestat un număr de aproximativ treizeci de verbe tranzitive, simple sau prefixate, dintre care sunt menționate: *capio / accipio, do / reddo, facio / afficio, fero / affero, infero, refero, habeo / adhibeo*. Acestea pot cunoaşte variante sau pot intra în relații de sinonimie, ceea ce face ca numărul real al construcțiilor cu verb suport să fie mult mai mare.

Structura tip a unei propoziții construite cu verb suport se consideră a fi: subiect animat, obiect inanimat, astfel încât expresia *uxorem ducere* „a se însura, a-şi lua nevastă” nu s-ar putea încadra în această categorie.

---

[5] Pierre Flobert, *Les verbes supports en latin*, in Akten des VIII. Internationalen Kolloquiums zur lateinischen Linguistik, Alfred Bammesberger et Friedrich Heberlein (éd.), Heidelberg, C. Winter, 1996, p. 193.
[6] *Ibidem*, p. 193.
[7] V. *ibid.*, p. 194-195.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

Subliniem şi aici faptul că nu mai putem vorbi de „obiect” într-o astfel de structură sintagmatică, pentru că între verb şi substantiv are loc un proces de „încorporare”, care conduce la fixarea construcției.

În urma fenomenului precizat mai sus, topica tinde să devină fixă, conform ordinii substantiv-verb, chiar dacă se întâlnesc uneori determinări intercalate.

Transformarea pasivă (de exemplu, cuplul *facere / fieri*) este nu numai posibilă, ci chiar contribuie la stabilitatea construcției. Alături de pasivizare, existența formelor converse produce un anume tip de varietate, fără ca structura sintagmei să sufere modificări (de exemplu, *fidem dare / accipere*).

De foarte mare interes ni se pare observarea procesului de reînnoire continuă a materialului lingvistic folosit la realizarea acestor construcții. Inovațiile pot apărea în timp, o dată cu trecerea într-o altă etapă de evoluție a limbii (de exemplu, de la latina clasică, la latina târzie), ele pot caracteriza variante ale limbii (latina creştină, latina juridică etc.) sau pot aparține unor niveluri diferite de limbă (latina literară, ca variantă scrisă, îngrijită vs. latina vulgară, ca variantă vorbită de oamenii mai puțin cultivați[8]). De asemenea, ponderea unor termeni din interiorul structurilor, ca şi a structurilor înseşi în cadrul limbajului pot reprezenta indicii ale uzului şi ale constituirii limbii în diverse perioade şi la diferiți autori.

Există un număr de şase verbe suport, considerate a fi cele mai uzuale: *agere*, *dare*, *facere*, *ferre*, *gerere* şi *habere*. Deşi unele sunt parțial sinonime, acestea se opun din perspectiva aspectului: *agere* durativ, *facere* punctual, *gerere* terminativ şi *ferre* ingresiv. Totuşi, remarcă prof. Pierre Flobert, deosebirile dintre ele se vor anula, deoarece „l’usure sera rapide, dès le début : *copiam dare* et *facere*...”[9].

4. În traducerile biblice româneşti, construcțiile cu verb suport au apariții surprinzătoare. Ele se pot datora unor traduceri apropiate de original (grecesc, latinesc), însă pot reprezenta şi opțiuni ale traducătorilor. În acest caz, ele trebuie înțelese ca fiind construcții formate în timp, proprii limbii române. Prin folosirea lor, româna se apropie mai mult de uzul din latină, decât de cel din greacă. Majoritatea acestor construcții aparțin limbajului religios şi limbajului juridic (în context religios).

[8] Vezi Joseph Hermann, *Le latin vulgaire*, Paris, Presses Universitaires de France, 1967, p. 16: „[…] nous appelons latin vulgaire la langue parlée des couches peu influencées ou non influencées par l’enseignement scolaire et par les modèles littéraires”.
[9] Pierre Flobert, *lucr. cit.*, p. 196.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

A. Limbaj religios

1. Construcţii cu verb suport, care calchiază structuri corespondente din latină şi greacă. Sunt cele mai rezistente la schimbare.

Ioan 8, 34

Respondit eis Iesus: „Amen, amen dico vobis: Omnis, qui ***facit peccatum****, servus est."* (N-A 1994);

[…] *πᾶς ὁ* ***ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν*** […] (N-A 1994);

[…] *tot cine* ***face păcat*** *rob iaste păcatului* […] (B 1648);

[…] *tot cela ce* ***face păcatul*** *rob iaste păcatului* […] (B 1688);

[…] *tot cel ce* ***face păcatul*** *slugă iaste păcatului* […] (B 1760);

[…] *tot cel ce* ***face păcatul*** *rob easte păcatului* […] (B 1795);

[…] *oricine* ***săvârşeşte păcatul*** *este rob păcatului* […] (B 1997).

Tob. 4, 7

Ex substantia tua ***fac elemosynam****, et noli avertere faciem tuam ab ullo paupere* […] (Vulg.);

[…] ***ποίει ἐλεημοσύνην*** […] (Sept.);

Dentru ceale ce ai, ***fă milostenie*** […] (B 1688);

Din averile tale ***fă milostenie*** […] (B 1760);

Din ceale ce ai tu, ***fă milostenie*** […] (B 1795);

Dă milostenie *din averea ta* […] (B 1997).

Gen. 24, 12

Domine Deus domini mei Abraham, occurre, obsecro, mihi hodie, et ***fac misericordiam*** *cum domino meo Abraham* (Vulg.);

[…] ***καὶ ποίησον ἔλεος*** […] (Sept.);

[…] *şi* ***fă milă*** *cu stăpînul mieu* […] (B 1688);

[…] *şi* ***fă milă*** *cu Domnul mieu* […] (B 1760);

[…] *şi* ***fă milă*** *cu stăpânul mieu* […] (B 1795);

[…] *şi* ***fă milă*** *cu stăpânul meu* […] (B 1997).

2. Construcţii cu verb suport, calchiate fie după original latinesc, fie după original grecesc. Opoziţia *misericordia* „milă" vs. *δικαιοσύνη* „dreptate" se regăseşte şi în traducerile româneşti, chiar dacă structura construcţiei rămâne neschimbată:

Gen. 20, 13

Postquam autem eduxit me Deus de domo patris mei dixi ad eam: Hanc ***misericordiam facies*** *mecum* […] (Vulg.);

Ταύτην ***τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις*** […] (Sept.);

Această ***direptate să faci*** *asupra mea* […] (B 1688**)** (calc după greacă);

Această ***milă vei face*** *cu mine* […] (B 1760) (calc după latină);

Această ***dreptate să faci*** *cu mine* […] (B 1795) (calc după greacă);

Să-mi faci acest bine […] (B 1997).

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

B. Limbaj juridic

1. Construcţii cu verb suport, care calchiază structurile corespondente din latină şi greacă:

Gen. 18, 19

[…] *ut custodiant viam Domini, et* ***faciant iustitiam et iudicium*** […] (Vulg.);

[…] ***ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν*** […] (Sept.);

[…] *şi vor păzi căile lui Dumnezău ca* ***să facă dereptate şi judecată*** […] (B 1688);

[…] *să păzască calea Domnului şi* ***să facă judecată şi dreptate*** […] (B 1760);

[…] *şi vor păzi căile Domnului,* ***ca să facă dreptate şi judecată*** […] (B 1795);

[…] *să umble în calea Domnului şi* ***să facă judecată şi dreptate*** […] (B 1997).

Marc. 15, 7

Erat autem qui dicebatur Barabbas, vinctus cum seditiosis, qui in seditione ***fecerant homicidium*** (N-A 1994.);

[…] ***φόνον πεποιήκεισαν*** (N-A 1994);

Şi era unul, ce-l chema Varavva, prinsu, carele cu soţiile lui rădicîndu-să, ***făcuse vrăjmăşie*** (B 1648);

Şi era cel ce-l chema Varavva prinsu cu cei împreună cu el cetaş legat, carei în zarvă ***făcuse ucidere*** (B 1688);

Şi era care să zicea Varavva, carele cu gâlcevitorii era legat, carele în gâlceavă ***făcusă ucidere*** (B 1760);

Şi era unul carele să chema Varava, cu soţiile lui prins, carii în zarvă ***ucidere făcusă*** (B 1795);

Şi era unul cu numele Baraba închis împreună cu nişte răzvrătiţi, care în răscoală ***săvîrşiseră ucidere*** (B 1997).

2. Construcţia cu verb suport din română corespunde unei structuri existente doar în varianta latină. Greaca foloseşte o formă verbală:

Marc. 10, 19

Praecepta nosti : ne occidas, ne adulteres, ne fureris, ne falsum testimonium dixeris, ne ***fraudem feceris*** […] (N-A 1994);

[…] *μὴ ἀποστερήσῃς* […] (N-A 1994);

[…] *nimene nu păgubi* […] (B 1648);

[…] *nu păgubi* […] (B 1688);

[…] ***nu face vicleşug*** […] (B 1760);

[…] *pre nimene să nu păgubeşti* […] (B 1795);

[…] *să nu înşeli pe nimeni* […] (B 1997).

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

Ier. 7, 6
[…] *advenae, et pupillo, et viduae* ***non feceritis calumniam,*** *nec sanguinem innocentem effuderitis in loco hoc* […] (Vulg.);
[…] *μὴ καταδυναστεύσητε* […] (Sept.);
[…] *şi nemearnicul şi surumanul şi văduva să nu asupriţi* […] (B 1688);
[…] *streinului şi săracului şi văduvei* ***nu veţi face năpaste*** […] (B 1760);
[…] *şi pre neamearnic şi pre văduvă şi pre siriman să nu asupriţi* […] (B 1795);
[…] *dacă nu veţi strâmtora pe străin* […] (B 1997).

Luc. 3, 14
[…] *Et ait illis: „Neminem concutiatis, neque* ***calumniam faciatis*** *et contenti estote stipendiis vestris”* (N-A 1994);
[…] *μηδὲ συκοφαντήσητε* […] (N-A 1994);
[…] *Pre nime nu zdrobireţi, nece-i păgubiţi cu înşelăciune* […] (B 1648);
[…] *Pre nimeni să nu clintiţ, nici-i năpăstuiţ* […] (B 1688);
[…] *Pre nime să nu bateţi, nice* ***năpaste să faceţi*** […] (B 1760);
Pre nimene nu asupriţi, nici ***să grăiţi de rău*** […] (B 1795) (expresie lexicalizată);
[…] *să nu asupriţi pe nimeni, nici să asupriţi pe nedrept* […] (B 1997).

Lev. 19, 13
Non facies calumniam *proximo tuo* […] (Vulg.);
οὐκ ἀδικήσεις τὸν πλησίον […] (Sept.);
Să nu faci strîmbătate *vecinului* […] (B 1688);
Nu vei îngiurui pre aproapele tău […] (B 1760);
Să *nu faci nedreptate* *vecinului* […] (B 1795);
Să nu nedreptăţeşti […] (B 1997).

Mat. 20, 13 (vezi şi *Ex.* 2, 13; *Colos.* 3, 25)
At ille respondens uni eorum dixit: „Amice, ***non facio tibi iniuriam****; nonne ex denario convenisti mecum ?”* […] (N-A 1994);
[…] *ἑταῖρε, οὐκ* ***ἀδικῶ*** *σε* […] (1994);
Soaţe, ***nu fac ţie nedireptate*** […] (B 1648);
[…] *Priiatene,* ***nu fac ţie nedireptate*** […] (B 1688);
[…] *Prietine,* ***nu-ţ fac strâmbătate*** […] (B 1760);
[…] *Priiatine,* ***nu fac ţie strâmbătate*** […] (B 1795);
[…] *Prietene,* ***nu-ţi fac nedreptate*** […] (B 1997).

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

Act. 7, 27
Qui autem ***iniuriam faciebat*** *proximo reppulit eum* […] (N-A 1994);
ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον […] (N-A 1994);
Iar cela ce obidiia pre priiatenul său […] (B 1648);
Iar cela ce ***făcea strâmbătate*** *aproapelui* […] (B 1688);
Iar cel ce ***făcea strâmbătate*** *deaproapelui* […] (B 1795);
Dar cel ce asuprea pe aproapele […] (B 1997).

I Corint. 6, 8
Sed vos ***iniuriam facitis*** *et fraudatis****,*** *et hoc fratribus !* (N-A 1994);
ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε […] (N-A 1994);
Ce mai vîrtos voi ***faceți supărare*** *şi* ***faceți pagubă*** *încă, fraților* (B 1648);
Ce voi ***faceți strîmbătate*** *şi* ***faceți scădeare*** *şi mai vîrtos pre frați !* (B 1688);
Ci voi înşivă ***faceți strâmbătate*** *şi* ***aduceți pagubă****, şi aceasta fraților* (B 1795);
Ci voi înşivă ***faceți strâmbătate*** *şi* ***aduceți pagubă****, şi aceasta, fraților* (B 1997).

5. În concluzie, construcțiile cu verb suport pot fi considerate structuri în curs de fixare, intermediare, care se apropie, grație caracteristicilor sintactice, de îmbinările libere de cuvinte şi se aseamănă, în plan semantic, cu expresiile fixe. Frecvența unor astfel de construcții se explică şi prin faptul că, la formarea lor, participă verbe extrem de uzuale (*a face, a da, a avea* etc.). Astfel, ele nu aparțin doar limbii vorbite, ci şi limbajelor specializate (religios, juridic etc.), putând trece cu relativă uşurință dintr-o limbă în alta.

BIBLIOGRAFIE

BRESSON, Daniel, *Syntaxe et sémantique du verbe support dans les phrases à prédicat nominal*, in *Micro- et macrolexèmes et leur figement discursif*, Actes du colloque international CNRS URA 1035 Langue-Discours-Cognition, 6-7-8 décembre 1998, Saverne, Louvain-Paris, Peeters, 2000, p. 159-172.

FLOBERT, Pierre, *Les verbes supports en latin*, in Akten des VIII. Internationalen Kolloquiums zur lateinischen Linguistik, Alfred Bammesberger et Friedrich Heberlein (éd.), Heidelberg, C. Winter, 1996, p. 193-199.

GRAMATICA LIMBII ROMÂNE, I *Cuvântul*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005.

GROSS, Gaston, *Trois applications de la notion de verbe support*, in „L'Information grammaticale", 59, 1993.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)

HERMANN, Joseph, *Le latin vulgaire*, Paris, Presses Universitaires de France, 1967.
VIVES, Robert, *La prédication nominale et l'analyse par verbes supports*, in „L'Information grammaticale", 59, 1993, p. 10.

SIGLE

B 1648 = *Noul Testament*, tipărit pentru prima dată în limba română la 1648 de către Simion Ştefan, mitropolitul Transilvaniei, reeditat după 340 de ani din iniţiativa şi purtarea de grijă a Prea Sfinţitului Emilian, Episcopul Alba Iuliei, Editura Episcopiei Ortodoxe a Alba Iuliei, 1988.
B 1688 = *Biblia* 1688, vol. I (2001), vol. II (2002), Text stabilit şi îngrijire editorială de Vasile Arvinte şi Ioan Caproşu, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza".
B 1760 = *Biblia Vulgata*, Blaj, 1760-1761, Cuvânt înainte de Eugen Simion, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005.
B 1795 = *Biblia de la Blaj*, 1795, Ediţie jubiliară, cu binecuvântarea Î. P. S. Lucian Mureşan mitropolitul Bisericii Române Unite, Roma, 2000.
B 1997 = *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Bucureşti, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997.
N-A 1994 = NESTLE-ALAND, *Novum Testamentum Graece et Latine*, Deutsche Bibelgesellschaft, 1994.
Sept. = *Septuaginta*, Id est *Vetus Testamentum* graece iuxta LXX interpretes edidit Alfred Rahlfs, Duo volumina in uno, [Stuttgart], Deutsche Bibelgesellschaft, [1979].
Vulg. = *Biblia sacra vulgatae editionis*, Sixti V Pont. Max. iussu recognita et Clementis VIII auctoritate edita, Ratisbonae et Romae, 1922.

CONSTRUCTIONS A VERBE SUPPORT EN ROUMAIN ET EN LATIN
(Résumé)

Nous étudions ici la notion de *construction à verbe support* et ses éléments distinctifs par rapport aux constructions syntaxiques libres (verbe + COD) et aux locutions figées. Structures intermédiaires, en cours de figement, elles sont extrêmement fréquentes, non seulement dans les langues modernes, mais aussi dans les langues classiques. Construites à l'aide d'un verbe usuel (*faire*, *avoir*, *donner*, etc.), leur emploi est courant dans la langue parlée et dans la langue écrite. Cependant, leur passage dans une autre langue, surtout dans le cas des traductions proches de l'original (les textes bibliques), pose des problèmes de compréhension et d'adaptation dans la langue cible.

BDD-A6402 © 2007 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-02 13:52:46 UTC)